

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/64/2019
Identifikačné číslo spisu:	1113221961
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1113221961.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne D., bývajúcej v A., zastúpenej JUDr. Máriou Rítoľskou, bývajúcou v Bratislave, Hlavná 50, proti žalovanému Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu funkčného platu, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10 Cpr 6/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. novembra 2018, sp. zn. 3 CoPr 7/2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. apríla 2017 č. k. 10 Cpr 6/2013-347 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo strany žalovaného č. 17748/2013/32/3, zo dňa 14. februára 2013 a priznania nároku na náhradu funkčného platu v sume 820 eur mesačne počnúc dňom 1. mája 2013 do právoplatného rozhodnutia, žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Mal za preukázané, že vedúca služobného úradu žalovaného K. vydala dňa 13. februára 2013 rozhodnutie, ktorým s poukazom na organizačný poriadok č. 1/2013 Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 20000/2013/100 a vzhľadom na potrebu zvýšenia efektívnosti práce a zabezpečenia efektívneho vynakladania finančných prostriedkov štátneho rozpočtu na rok 2013, rozhodla s účinnosťou od 15. februára 2013 o organizačnej zmene v služobnom úrade žalovaného, spočívajúcej okrem iného v zrušení miesta pri výkone práce vo verejnom záujme v 9. platovej triede, v organizačnom útvere odbor hospodárskej správy a prevádzky, sekcie ekonomiky, obsadené žalobkyňou. Vedúca služobného úradu pritom mala právomoc vydať predmetné rozhodnutie, ktoré vychádzalo z reálneho faktu o znížení rozpočtových prostriedkov pre žalovaného na rok 2013 o 5 %. Konajúci súd v tomto smere nehodnotil samotnú skutočnosť, či zrušenie pracovného miesta žalobkyne bolo alebo nebolo správne, nakoľko o výbere nadbytočného zamestnanca má právo rozhodovať výlučne zamestnávateľ. Následne vedúca služobného úradu žalovaného listinou oznámila žalobkyňi, že rozhodnutím zo dňa 13. februára 2013 zrušila jej pracovné miesto a súčasne

ozrejmla, že žalobkyňa má možnosť skončiť pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1, písm. b/ Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), resp. dohodou; žalobkyňa s výpoveďou z pracovného pomeru nesúhlasila. Výpovedi danej žalobkyni predchádzalo rokovanie zástupcov žalovaného so zástupcami odborovej organizácie, ktorá okolnosť vyplývala z obsahu záznamu z mimoriadneho zasadnutia odborovej organizácie zo dňa 14. februára 2013, ako aj z výsluchu svedkov P. a B., čím žalovaný splnil formálnu podmienku platnosti výpovede stanovenú v § 74 ZP. Ďalej konštatoval, že žalovaný dostatočným spôsobom preukázal existenciu organizačnej zmeny, ktorá sa dotkla aj odboru hospodárskej správy a prevádzky sekcie ekonomiky, v rámci ktorej zrušil pracovné miesto žalobkyne, žalobkyňa sa stala nadbytočnou, pričom preukázal aj príčinnú súvislosť medzi prijatím organizačných zmien a nadbytočnosťou žalobkyne. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj tým, či výpoveď z pracovného pomeru daná žalobkyni nebola v rozpore s dobrými mravmi. Mal za to, že žalovaný nepristúpil k výpovedi v rámci plynutia ochrannej doby, pričom pri rokovaní a oznámení skončenia pracovného pomeru žalobkyni postupoval v súlade s ustanoveniami Zákonníka práce, najmä s jeho základnými zásadami. Zrušenie pracovných miest sa pritom dotklo nielen žalobkyne, ale aj ďalších jej kolegov z iných sekcií. Uzavrel, že žalobkyňa prostriedkami procesného útoku neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou, keď nepreukázala, že žalovaný porušil niektorú zo svojich zákonných povinností, a preto jej žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že v konaní úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 29. novembra 2018 sp. zn. 3 CoPr 7/2017 napadnuté rozhodnutie potvrdil a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Plne sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie tak v časti, v ktorej zamietol žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobkyne, ako aj v časti, v ktorej zamietol nárok na náhradu funkčného platu uplatnený žalobkyňou z tohto titulu. Konajúci súd správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia danej veci, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom rozhodujúce skutočnosti, vyplývajúce z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a ich zástupcov, ako aj z obsahu spisu správne vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 CSP) a dospel tak k správnym skutkovým a právnym záverom. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne, že skutkové vymedzenie výpovede z pracovného pomeru je nezrozumiteľné, nejasné a neurčité. Bolo dostatočne zrejmé, že vzhľadom na označené písomné rozhodnutie vedúcej služobného úradu žalovaného došlo k zrušeniu miesta pri výkone práce vo verejnom záujme v 9. platovej triede, odbor hospodárska správa a prevádzka sekcie a ekonomiky, na ktorom žalobkyňa pracovala a žalobkyňa sa v dôsledku toho stala nadbytočnou. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku žalobkyne, v zmysle ktorej žalovaný nepreukázal rozhodnutie, na základe ktorého sa stala žalobkyňa nadbytočnou v dôsledku zrušenia jej pracovného miesta, keď z rozhodnutia vedúcej služobného úradu žalovaného č. 17746/2013/32/16, zo dňa 13. februára 2013 vyplýva, že v dôsledku prijatia nového organizačného poriadku a z dôvodu zvýšenia efektívnosti práce a zabezpečenia efektívneho vynakladania finančných prostriedkov štátneho rozpočtu na rok 2013 zrušila jedno miesto pri výkone práce vo verejnom záujme, v 9. platovej triede, organizačný útvar odbor hospodárskej správy a prevádzky sekcie ekonomiky, obsadené žalobkyňou. Z nového organizačného poriadku č. 1/2013 je zrejmé, že došlo k zmene v organizačnej štruktúre žalovaného, pričom organizačná zmena spočívala v tom, že v sekcii ekonomiky došlo k zrušeniu útvaru oddelenia investícií a správy majetku a odboru hospodárskej správy a prevádzky, pričom činnosti zabezpečované týmto odborom patrili s účinnosťou od 15. februára 2013 do pôsobnosti odboru hospodárskej správy a verejného obstarávania, oddelenia hospodárskej správy a registratúry. V dôsledku tejto organizačnej zmeny a zrušenia pracovného miesta žalobkyne sa stala žalobkyňa nadbytočnou. Žalobkyňa nepreukázala neplatnosť výpovede tým, že by nemohla konať slobodne a vážne, rovnako odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala, že by výpoveď bola v rozpore s dobrými mravmi.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP, keď súdy nesprávnym procesným postupom jej znemožnili, aby uskutočňovala jej

patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žiadala napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odňatie možnosti konať pred súdom videla najmä v tom, že odvolací súd rozhodol vo veci bez pojednávania, v dôsledku čoho nemohla robiť prednesy, vysvetliť v odvolaní uvedené relevantné skutočnosti, vyjadriť sa k tvrdeniu protistrany a pod. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie ako v predmetnom rozsudku uvádza v časti, ktorou zamietol žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobkyne a tiež v časti, v ktorej zamietol nárok na funkčný plat žalobkyne. Zdôraznila, že pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Celý priebeh tohto súdneho konania spočíval na skutkovom stave, do ktorého ako základného atribútu práva súd prvej inštancie a potom druhej inštancie znemožnili, aby žalovaná svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. O právny úkon odporujúci zákonu (contra legem) ide vo všeobecnosti vtedy, keď úkon výslovne zakazuje zákon, teda keď právny úkon je v rozpore so zákonným zákazom. Namietala, že obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení, obsahom tohto práva je aj relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. V tomto prípade sudcovská koncentrácia konania mala povinnosť uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany strán včas. Ale tieto prostriedky neboli uplatnené včas, lebo strana žalovaná ich mala predložiť už skôr, a to už pred začatím súdneho konania pred prvým pojednávaním, ak by konala so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Vedúca služobného úradu porušila svoju povinnosť, keď neinformovala ministra spravodlivosti o svojom rozhodnutí o organizačnej zmene. Poukázala na rozsudok Okresného súdu Ružomberok zo dňa 12. júla 2018 sp. zn. 10 Cpr 1/2018 v inej veci neplatného skončenia pracovného pomeru. Trvala na tom, že výpoveď nebola vopred prerokovaná s odborovým orgánom v rozpore s § 74 ZP, ako aj že si žalovaný nesplnil ponukovú povinnosť podľa § 63 ods. 2 písm. c/ ZP. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je formalistické, arbitrárne, nedostatočne odôvodnené a zmätočné. V tomto konaní ide o veľmi vážny signál opomenutia aplikácie ústavných práv a medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, máme právne vákuum, nedokážeme aplikovať ochranu psychicky týraných a prenasledovaných zamestnancov. Postih voči nemorálnemu konaniu zamestnávateľa je v našich podmienkach nemožný. Zákonnosť je absentujúca. Bezprávny stav umožňuje zamestnávateľom, alebo aj spoluzamestnancom, beztretné konať psychické násilie proti zamestnancom a svojím neodborným postupom len preukázať nesprávnu aplikáciu ustanovení Zákonníka práce a Občianskeho zákonníka, a tým hrubo porušovať Ústavu Slovenskej republiky.

4. Žalovaný navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či tento mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

6. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonitosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov civilného procesu osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Právna úprava vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť a mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu prvej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. V danom prípade žalobkyňa uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľka dôvodila najmä tým, že odvolací súd rozhodol vo veci bez vytýčenia pojednávania a ústneho vypočutia žalobkyne, a že rozhodnutie je formalistické, nedostatočne odôvodnené, zmätočné.

11. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

12. Z uvedeného a contrario vyplýva, že odvolací súd, ak nepovažuje za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nemusí pojednávanie nariaďovať. V danom prípade sa odvolací súd plne stotožnil so zisteným skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, považoval ho za dostatočný, a stotožnil sa aj s právnym názorom súdu prvej inštancie, takže nepovažoval za potrebné pojednávanie na odvolacom súde nariaďovať.

13. Pokiaľ podľa obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z toho, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny a odôvodnenia rozhodnutí oboch inštancií sú nepreskúmateľné, zmätočné a nesprávne, dovolací súd uvádza nasledovné.

14. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola ale už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti a nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov prvej inštancie, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/) nevidí dôvod sa odkloniť.

15. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným

prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blíži k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. júla 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8262/02, rozsudok z 23. júla 2009).

16. Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie ako výnimky druhej vety stanoviska R 2/2016. Je potrebné prisvedčiť základnej argumentácii dovolateľky, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušenie tohto práva žalobkyne ale v preskúmvanej veci nejde.

17. Dovoláním napadnutý rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inštancie ako aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení takým spôsobom, že s nimi v celosti súhlasil a úplne sa s nimi stotožnil. Treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nedôvodná je preto argumentácia žalobkyne, podľa ktorej je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

18. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

19. Z hľadiska práv strany konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru ESĽP. Z ustálenej judikatúry ESĽP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, (napríklad rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I), podľa ktorej rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci (napr. rozsudok

Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higgins a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I), tiež Van de Hurk v. Holandsko, sťažnosť č. 16034/90, rozsudok z 19. apríla 1994, Ruiz Torija c. Španielsko, sťažnosť č. 18390/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko, sťažnosť č. 18064/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B.

20. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu.

22. Obdobne ani za účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

23. Pokiaľ dovolateľka namietala nesprávnosť a nedostatok skutkových zistení súdov ako výsledok hodnotenia dôkazov a z nich vyplývajúci skutkový záver, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, dovolací súd uvádza, že nesprávne zistenie skutkového stavu nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nie je ani relevantným dovolacím dôvodom, nakoľko nepredstavuje dôvod znemožňujúci realizáciu procesných práv strany konania (porovnaj judikáty R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

24. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia oboch súdov a ich odôvodnenia ako celok nie sú zjavne arbitrárne, nepreskúmateľné v takom rozsahu a do takej miery, že by súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili dovolateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že by boli zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné či už s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd alebo s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, alebo v rozpore s ustanovením o odôvodňovaní rozhodnutí § 220 CSP tak, ako to má na mysli § 420 písm. f/ CSP.

25. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

26. V dovolacom konaní súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje

(§ 451 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.